

ת"פ 34461/09/10 - מדינת ישראל נגד טל גן ילדים בע"מ, אריה אלי גואטה, רוזמרין שירותי הסעדה בע"מ, גן קסום ב.ג בע"מ

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 34461-09-10 מדינת ישראל נ' טל גן ילדים בע"מ ואח' ת"פ
1054-02-14 ת"פ 39261-07-13

26 מרץ 2015

בפני כב' השופטת שירלי דקל נוח
המאשימה
נגד
הנאשמים

1. טל גן ילדים בע"מ
2. אריה אלי גואטה
3. רוזמרין שירותי הסעדה בע"מ
4. גן קסום ב.ג בע"מ

נוכחים:

באות כוח המאשימה עו"ד תמר הלברטל ועו"ד מרלן אלוהאב

ב"כ הנאשמים עו"ד רשף

הנאשם 2 בעצמו

מר דין

כתבי האישום

1. הנאשמים הורשעו, בהתאם להודאתם, בעבירות מס שונות שמיוחסות להם בכתב האישום בתיק העיקרי, ובשני כתבי האישום בתיקים המצורפים, כפי שיפורטו להלן -

התיק העיקרי - הנאשמת 1 הינה חברה פרטית שעסקה בהפעלת גן ילדים, והנאשם 2 היה מנהלה הפעיל.

הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בשלוש עבירות של אי הגשת דו"חות במועד על הכנסותיה של הנאשמת 1 לשנות המס 2006, 2007 ו-2008, לפי סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשל"ו-1976 (להלן: "**פקודת מס הכנסה**") בקשר עם סעיפים 117 ו-224א' לפקודת מס הכנסה.

עמוד 1

בנוסף, הנאשם 2 הורשע בשלוש עבירות של אי הגשת דו"חות על הכנסותיו האישיות לשנות המס 2006, 2007 ו-2008, לפי סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה.

ת"פ 39261-07-13 של בית משפט השלום ברחובות - הנאשמת 3 הינה חברה פרטית העוסקת בשיווק מזון, והנאשם 2 הוא מנהלה הפעיל.

הנאשמים 2 ו-3 הורשעו ב-14 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו - 1975 (להלן: "חוק מס ערך מוסף"), כמפורט להלן -

בתאריך 15.8.12, לאחר שחתמו על הסדר תשלומים, הגישו הנאשמים 2 ו-3 שלושה דו"חות תקופתיים לחודשים: ינואר 2012, פברואר 2012 ויוני 2012. הנאשמים 2 ו-3 לא עמדו בהסדר זה, ולא שילמו את סכומי המס שנדרשו לתשלום לפי נתוני הדו"חות, המסתכמים בסך של 141,797 ₪.

הנאשמים 2 ו-3 לא צירפו תשלום לדו"חות התקופתיים לחודשים: מרץ 2012, אפריל 2012 ומאי 2012, ושיק שנלווה לדו"חות אלו לא כובד על ידי הבנק. סכומי המס שלא שולמו מסתכמים בסך של 85,665 ₪.

כמו כן, הנאשמים 2 ו-3 לא הגישו במועד 8 דו"חות תקופתיים לחודשים החל מחודש יולי 2012 ועד לחודש פברואר 2013.

ת"פ 1054-02-14 של בית משפט השלום בתל אביב - הנאשמת 4 היא חברה פרטית שעסקה באספקת אוכל לבתי ספר וגני ילדים, והנאשם 2 היה מנהלה הפעיל. מחזור העסקאות לשנת המס 2010 היה לכל הפחות 3,929,486 ₪.

הנאשמים 2 ו-4 הורשעו בעבירה של אי הגשת דו"ח במועד על הכנסות הנאשמת 4 לשנת המס 2010, לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה, בקשר עם סעיפים 117 ו-224א' לפקודת מס הכנסה.

בנוסף, הנאשם 2 הורשע בשלוש עבירות של אי הגשת דו"חות על הכנסותיו האישיות לשנות המס 2009, 2010 ו-2011, לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה מטעם מע"מ - טענה כי כמפורט ב-ת"פ 39261-07-13, בגין 6 דו"חות מע"מ לא שולם חוב המס שהסתכם בסכומי קרן של 141,797 ₪ ו- 85,665 ₪, ו-8 דו"חות תקופתיים לא הוגשו כלל, ולכן אף סכומם לא נרשם בכתב האישום לתקופות שבין יולי 2012 ועד פברואר 2013.

הנאשם 2 פנה במכתב לשלטונות מע"מ בבקשה לפריסת חובותיו וביטול ריבית הפיגורים, ובו ציין כי הסכומים לתשלום בגין 14 הדו"חות הללו, מסתכמים בסכום של 569,233 ש"ח.

ב"כ המאשימה טענה כי סכום המחדל בתיק הינו כ-305,000 ₪. הנאשם 2 שילם במהלך הדיונים על חשבון חובו עמוד 2

סכומים המסתכמים ב- 295,000 ₪.

ב"כ המאשימה טענה כי בקביעת גובה הקנס שיוטל בגין עבירות אלו יש לקחת בחשבון את הנזק שנגרם לקופה הציבורית ואת עיקרון ההרתעה, ולהטיל קנסות בסכומים משמעותיים, על מנת שעברייני המס ידעו שהעבירות אינן משתלמות מבחינה כלכלית.

ב"כ המאשימה טענה כי יש להשית על הנאשם 2 בין 2 ל-6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי שינוע בין 4 ל-8 חודשים, קנס שינוע בין 1,000 ₪ ל 29,200 ₪, והתחייבות להימנע מביצוע העבירה, ועל הנאשמת 3, מאחר שאינה פעילה, יש להטיל קנס סמלי.

ב"כ המאשימה טענה כי לנאשם עבר פלילי עשיר במגוון עבירות, אך לא בעבירות מס, כאשר עצם הצירוף של שני תיקי מס הכנסה לתיק המע"מ מעיד על התנהלותו.

ב"כ המאשימה טענה כי לאור האינטרס הציבורי, יש להטיל על הנאשם 2 עונש ברף העליון של מתחם הענישה, וקנס כספי מכביד.

ב"כ המאשימה טענה כי לאחר הגשת הדו"חות והבקשה להכרה בתשומות נשוא הדו"חות, נבדקו דיווחי הנאשמת 3 מול העסקאות בספרים, ועלה חשש שהעסקאות לא דווחו במלואן, וכי קיימים הפרשים, אולם, החקירה בעניין זה טרם מוצתה.

3. ב"כ המאשימה מטעם מס הכנסה - טענה בעניין ת"פ 34461-09-10, ו-ת"פ 1054-02-14, כי מדובר בסה"כ ב- 10 עבירות שביצע הנאשם 2 של אי הגשת דו"חות מס הכנסה, על פני תקופה של 6 שנים.

ב"כ המאשימה טענה כי המחדלים הוסרו באופן חלקי בהגשת הדו"חות האישיים של הנאשם 2 בלבד, ובאיחור ניכר - הדו"חות האישיים לשנים 2006-2008 הוגשו בשנת 2012, והדו"חות האישיים לשנים 2009-2011 הוגשו בשנת 2014.

ב"כ המאשימה טענה כי ארבעת דו"חות החברה, הם המחדלים העיקריים בתיק, והם לא הוגשו עד היום, ועל כן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה רבה.

ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי ריבוי העבירות מצביע על דפוס התנהגות, הנאשמים לא הסירו את עיקר המחדלים, שהם דו"חות החברה, וזאת על אף הזמן הארוך שחלף מאז הגשת כתב האישום הראשון בתיק (כ-4 שנים), והדחיות המרובות שניתנו לשם כך.

ב"כ המאשימה ציינה כי שניים מתוך דו"חות החברה, דו"ח הנאשמת 1 לשנת 2006, ודו"ח הנאשמת 4 לשנת 2010, הוגשו בלתי מבוקרים, ועל-כן, לא נתקבלו, ולא ניתן לראות בהגשתם משום הסרת מחדל.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת 1 סיימה את פעילותה בשנת 2008, הנאשמת 4 פעלה בין השנים 2008-2010, וגם הדו"חות לשנים 2008 ו-2009 לא הוגשו, ואולם בגינם הוטל קנס מנהלי, ולכן לא נכללו בכתב האישום.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשמות 1 ו-4 - קנס כספי סמלי, מאחר שהחברות אינן פעילות.

על הנאשם 2- בין 8 ל- 16 חודשי מאסר בפועל וזאת ביחס לשני תיקי מס ההכנסה, מאסר על תנאי, קנס הנע בין 8,500 ₪ לבין 29,200 ₪ ביחס לכל עבירה, והתחייבות להימנע מביצוע העבירה בה הורשע, והפנתה לפסיקה.

4. ב"כ הנאשם 2 טען כי במסגרת קביעת מתחמי הענישה יש לשקול את נסיבות ביצוע העבירה. ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשמת 1 הפעילה גני ילדים ופעלה במשך 13-14 שנים ללא כל דופי, ולאורך תקופת פעילותה, שולמו מלוא המיסים. בשיא פעילותה של הנאשמת 1 הופעלו 6 גני ילדים, כולל מטבח, הסעדה פנימית לרשת, הסעדה לצהרונים, ולגני ילדים חיצוניים ברשת.

ב"כ הנאשם 2 טען כי בשנת 2007, מתוך כוונה להרחיב את הפעילות, הנאשמת 1 נטלה הלוואה, שהובטחה במשכנתא על בית המגורים של הנאשם 2 ועל שני גני ילדים. עקב ההסתבכות הכלכלית, הנכס מומש ונמכר בשנת 2008. חל שינוי במדיניות הבנק שליווה את החברה, צומצמו לחלוטין מסגרות האשראי, הבנק דרש פירעון מידי של כל האשראי, השיקים לא כובדו, והחלה ההתדרדרות שסופה עדיין לא נראה באופן.

עוד טען ב"כ הנאשם 2 כי על מנת לנסות ולשמר על פעילות העסק, נטלו הנאשמים הלוואות חוץ בנקאיות, והן אלו שגרמו לשרשרת המחדלים והעבירות נשוא כתבי האישום.

ב"כ הנאשם 2 טען כי הסיבה שהדו"חות לא הוגשו בזמן, נבעה מכך שרואה החשבון שליווה את העסק וראה את ההסתבכות, לא היה מוכן לעבוד בלי לקבל את שכר טרחתו מראש. נושא הדו"חות נדחק, וההסתבכות הכלכלית הכוללת הביאה למחדלים הרבים.

ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 ואשתו מצויים בהליכי פשיטת רגל עקב חובות של קרוב לשבעה מיליון ₪ (נכון לחודש אפריל 2014).

ב"כ הנאשם 2 טען כי נעשו מאמצים גדולים מאוד להסרת המחדלים, 6 דו"חות אישיים של הנאשם 2 הוגשו, וכן הדו"חות של הנאשמות הוגשו לא מבוקרים. הנאשם 2 שכר שירותיו של עו"ד ורו"ח אלי אור לשם הכנת דו"חות בלתי מבוקרים לנאשמת 1 לשנים 2006-2008, שנערכו על סמך הדו"ח המבוקר האחרון של שנת 2005, שבו היה לנאשמת 1 הפסד לצורכי מס של למעלה מארבעה מיליון ₪.

ב"כ הנאשם 2 טען כי בהתאם למחזור ההכנסות ועל פי הנתונים שהיו בידי רואה החשבון, הנאשמת 1 הפסידה בכל

אחת משנות המס נשוא כתב האישום.

ב"כ הנאשם 2 טען כי פנה למס הכנסה עקב מכתבו של רואה החשבון, וביקש כי מאחר שמדובר בהפסדים גדולים מאוד לצורכי מס, הנאשמת 1 תוותר על ההפסדים הצבורים לצרכי מס, שמסתכמים בכחמישה מיליון ₪, כנגד הכרה בדו"חות.

ב"כ הנאשם 2 טען כי לא היה בידי הנאשם 2 מלוא חומר הנהלת החשבונות, הנאשם 2 ניסה לשחזרו מדיסק, אולם הדבר לא צלח, ולכן לא ניתן לומר שלא נעשה דבר על מנת להסיר את המחדלים.

ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 פנה מיוזמתו והגיע למע"מ על מנת לנסות ולהסיר את המחדל, שהסכים לפרוס את החוב, כנגד תשלום בשיקים או בכרטיס אשראי. מאחר שהנאשם 2 נמצא בפשיטת רגל, לא היו לו שיקים וכרטיס אשראי, ולכן, לא היה באפשרותו לשלם את החוב.

ב"כ הנאשם 2 הוסיף וטען, כי הנאשם 2 הסתייע בבני משפחתו, באמו בת ה-76, ובאחותו ובבעלה, שמשכנו נכס מקרקעין שבבעלותם, ובכך סייעו לנאשם לשלם את החוב למע"מ.

ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 ניצל את הארכות שניתנו לו כדי להביא את הדיווחים המלאים לבית-המשפט, והחקירה אליה התייחסה ב"כ המאשימה נוגעת לחברה אחרת, ואינה קשורה לתיק דנן.

ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 נשוי, אב לשלושה ילדים בגירים, בתו הצעירה היא חיילת, רעייתו עובדת כגננת שכירה במשרד החינוך, והנאשם 2 עובד כשכיר ומשתכר כ-7,000 ₪.

עוד טען ב"כ הנאשם 2 כי הנאשם 2 הודה בהזדמנות הראשונה, צירף את תיקו וחסך מזמנו של בית-המשפט. ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 שירת כחייל סדיר בסיירת צנחנים, ועד שחרורו ממילואים לפני מספר שנים, שירת בגדוד צנחנים.

ב"כ הנאשם 2 טען כי מתחמי הענישה אליהם עותרות ב"כ המאשימות גבוהים, ובמקרה דנן, יש לקבוע מתחמים נמוכים יותר.

ב"כ הנאשם 2 טען כי לא ניתן להשית על פושט רגל קנס או לחילופין ניתן להטיל קנס זעום ובתשלומים.

ב"כ הנאשם 2 ביקש להסתפק בתקופה קצרה של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, וכן כי לא יוטל קנס על הנאשם 2, לאור מצבו הכלכלי הקשה.

הנאשם 2 טען כי עשה מאמצים גדולים כדי למשכן את בית אמו, גייס בני משפחה שהסכימו לקחת על עצמם את חובו למע"מ.

דין והכרעה

6. המדובר באי הגשת 14 דו"חות מע"מ של הנאשמת 3, אי הגשת 3 דו"חות שנתיים למס הכנסה של הנאשמת 1, אי הגשת דו"ח שנתי למס הכנסה של הנאשמת 4, וכן אי הגשת 6 דו"חות אישיים למס הכנסה של הנאשם 2, והכל בין השנים 2006-2012.

לשם קביעת העונש, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בפסיקה נקבע כי כל אירוע של אי הגשת דו"ח הינו אירוע העומד בפני עצמו ומתבצע בזמן נתון, ואין בדמיון בין הפעולות המתבצעות בעת הגשת כל דו"ח ודו"ח במועדו, בכדי לגרום לפעולות נפרדות אלו להפוך לכדי מקשה אחת - רע"פ 5953/08 **עתאמלה נ' מדינת ישראל** (22.10.08).

כמו כן, נקבע כי אין עבירות מע"מ כהרי עבירות מס הכנסה, הן לעניין הערך החברתי המוגן והן לעניין העונש - עפ"ג (מחוזיים) 28376-10-13 **בנימין יחזקאל נ' מדינת ישראל** (18.12.13).

מאחר שבמקרה שלפני המדובר באי הגשת דו"חות לגבי שנות מס נפרדות, בשלוש חברות שונות, הן דו"חות תקופתיים למע"מ, הן דו"חות שנתיים למס הכנסה והן דו"חות אישיים, הרי שמדובר במספר אירועים נפרדים, לגביהם יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן, ניתן לגזור עונש כולל לכלל האירועים.

בקביעת מתחם העונש הולם את העבירות בהתאם לעקרון ההלימה יש להתחשב בשלושה פרמטרים - האחד, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, השני, מדיניות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה בקופה הציבורית ופגיעתן העקיפה בכיסו של האזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס (רע"פ 977/13 **אודיז נ' מדינת**

ישראל (20.2.13)).

הערך המוגן בעבירות מס בכלל הוא השיטה הפיסקלית שהחברה אימצה כחלק מהמדיניות הכלכלית והחברתית שלה, לרבות שיטת המיסוי, במטרה להבטיח חלוקת נטל שוויונית וצודקת:

"המס נתפס כנטל המוטל על הציבור כולו, שכל אחד מהיחידים המרכיבים אותו - צריך לשאת בחלקו היחסי הצודק. עבריון מס - כך רואה אותו הציבור לפי ההנחה של קובעי מדיניות הענישה - מנסה להשתמט מחלקו בנטל ועל ידי כך להטילו על שכמ היחידים האחרים, שאצלם הציות לחוקי מס, מרצונם או מתוך כורח, הוא נורמה מקובלת". (ג' עמיר, עבירות מס, עמ' 88).

"מערכת המס מיועדת לאפשר לממשלה לפעול לקיום צרכי הביטחון, החינוך, הבריאות, הרווחה ועוד, ולקדם ערכים חברתיים ראויים. זהו הערך המוגן בעבירות המס."

ע"פ (מחוז-ת"א) 71687/02 יצחק עייני ואח' נ' מדינת ישראל (1.4.04).

המחדל של אי הגשת דו"ח מע"מ מונע מרשויות המס לקבל את המידע הדרוש, ובעקבותיו, גם לקבל את תשלום המס המגיע מהנישום. ד"ר אהרון נמדר, בספרו דיני מיסים, תל אביב, תשנ"ד, פסקה 2307, עמ' 487, מתייחס לערך המוגן, כדלקמן:

"הדו"חות המוגשים למנהל על ידי החייב מהווים אמצעי חשוב באכיפת המס ובגביית מס אמת, ובמיוחד הדו"ח התקופתי אשר על פיו יש גם לשלם את המס. מכאן החשיבות שהמחוקק מייחס להגשת הדו"חות במועד שנקבע בחוק, וזו הסיבה להטלת קנס על אי קיום מצווה זו. בהתאם לכך סעיף 117(א)(6) קובע סנקציה פלילית על אי הגשת דו"ח במועד שנקבע בחוק או בתקנות, לרבות דו"ח שיש להגישו על פי דרישת המנהל".

ברע"פ 1875/98 אורן בנגב - מתכות בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 529, 535, בית המשפט העליון דן בעבירות על סעיף 117(א)(4) וסעיף 117(א)(6) לחוק המע"מ, וקבע -

"עבירות אלה נועדו למנוע פגיעה בקופה הציבורית. אי-הגשת דוחות במועד משמעותה שימוש פרטי בכספי הציבור. אי-רישום במועד משמעותו אי-תשלום מס וכן ניכוי שלא כדין של מס תשומות על חשבון הציבור. אי-דיווח במועד ואי-רישום במועד הם גם אמצעים להשתמטות ממס. לאור כל זאת בולט האופי השלילי שבהתנהגות שמהווה את העבירות. העונש בצדן - שנת מאסר - אינו קל כלל ועיקר, ויש בו כדי להשליך על אפיון כעבירות של מחשבה פלילית".

עם זאת, כפי שציין בית המשפט העליון באותו פסק דין, העבירה על סעיף 117(א)(6) לחוק המע"מ נקבעה כעבירה מנהלית לפי חוק העבירות המנהליות, תשמ"ו-1985.

הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות של אי הגשת דו"חות שנתיים למס הכנסה הוא קיומה של גביית מס

תקינה, המושתתת על דיווח מסודר ובמועד של הנישומים. הדיווח מהווה אמצעי חשוב לצורך יעילות מערכת הגביה ומניעת הפסד לאוצר המדינה, ושמירה על עקרון השוויון שבין הנישומים - עמ"ה (מחוזי-חי') 501/04 **מפעלי מתכת קדמאני בע"מ נ' פקיד שומה עכו** (1.8.2007).

מידת הפגיעה באינטרסים החברתיים המוגנים הינה פגיעה משמעותית, שכן, מדובר בעבירות שבוצעו על פני מספר שנים, תוך שנגרעו מקופת המדינה סכומי כסף משמעותיים, חלק מהמחדלים לא הוסר, וחלק מהחדלים הוסר באיחור רב.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות על חוק המע"מ -

בשנת 2012 וראשית 2013, הנאשמים לא הגישו 14 דו"חות מע"מ במועד - 6 דו"חות הוגשו מבלי ששולם המס בגינם, ו-8 דו"חות לא הוגשו כלל.

בסוף שנת 2014 וראשית שנת 2015, הוסרו מרבית המחדלים, שולם על ידי הנאשמים סך של 295,000 ₪ מתוך חוב של 305,000 ₪, כלומר, נכון להיום נותר חוב לקופת המדינה בסכום של כעשרת אלפים ₪ בלבד.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות על פקודת מס הכנסה -

הנאשמים לא הגישו 3 דו"חות שנתיים של הנאשמת 1 לשנים 2006-2008, לא הגישו דו"ח שנתי של הנאשמת 4 לשנת 2010, והנאשם 2 לא הגיש 6 דו"חות אישיים לשנים 2006-2011.

רק הדו"חות האישיים של הנאשם 2 הוגשו, 2 דו"חות שנתיים של הנאשמות 1 ו-4 הוגשו כבלתי מבוקרים, ו-2 דו"חות שנתיים של הנאשמת 1 לא הוגשו כלל.

לפי סעיף 131 (ו) לפקודת מס הכנסה ופסיקת בתי המשפט, אין להכיר בהגשת דו"ח בלתי מבוקר כדו"ח שהוגש כדין, ולכן הגשתו אינה מהווה הסרת המחדל (רע"פ 6095/06 **צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל** (2006), עפ"ג (מחוזי-מרכז) **ארזים נ' מדינת ישראל** (25.2.09)). עוד נפסק כי הגשת הדו"חות בלתי מבוקרים אינה מצדיקה הקלה משמעותית בענישה (רע"פ 2638/13 **אלי עובדיה נ' מדינת ישראל** (2013)).

בשנים הרלוונטיות לכתב האישום, היו המחזורים הכספיים של הנאשמות 1 ו-4, שבניהולו של הנאשם 2, בסכומים גבוהים:

הנאשמת 1 - שנת 2006 - כ- 1.8 מיליון ₪, שנת 2007 - כ- 1.7 מיליון ₪, ובשנת 2008 כ- 750,000 ₪.

הנאשמת 4 - שנת 2010 - כ- 3.9 מיליון ₪.

יש לקחת בחשבון את טענת הנאשמים כי הסיבה שהביאה אותם לביצוע העבירות היא קריסה כלכלית.

לשם בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, אסקור מספר פסקי דין, העוסקים בעבירות בהן הורשעו הנאשמים -

ע"פ (מחוזי-חי') 3108-03-09 **מדינת ישראל נ' ר.ח. הדר בניה מתקדמת בע"מ ואח'** (9.7.09) - הנאשמים הורשעו ב-14 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד. היקף קרן החוב עמד על 270,000 ש"ח. בית משפט השלום הטיל על הנאשם ששה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שרות, מאסר על תנאי, קנס בסך 10,000 ₪, ועל הנאשמת 1 קנס בסך 20,000 ₪. המאשימה הגישה ערעור על קולת העונש. בית המשפט המחוזי החליט להחמיר רק ברכיב הקנס, והותיר על כנם את יתר רכיבי גזר הדין, אף שסבר שמדובר בענישה מקלה, וקבע כי במקום קנס של 10,000 ₪ יוטל קנס בסכום של 50,000 ₪.

ע"פ (מחוזי-ת"א) 72125/05 **מדינת ישראל נ' הגון שרותי שמירה בע"מ ואח'** ו-ע"פ (מחוזי-ת"א) 72145/05 **גדעון בן דב יפת נ' מדינת ישראל** (31.1.07) - המערער והחברה בה שימש כמנהל פעיל הורשעו ב-17 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד. המחדלים בתיק לא הוסרו וסכום קרן החוב עמד על כ-750,000 ש"ח. בית משפט השלום התחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, אדם בן 67, שביצע את העבירות על רקע התדרדרות כלכלית. בית משפט השלום גזר על המערער 5 חודשי מאסר בפועל, הפעיל חודש מאסר על תנאי במצטבר, כך שבסך הכול ירצה 6 חודשי מאסר בפועל. כן, הטיל עליו מאסר על תנאי, קנס בסך של 30,000 ש"ח והפעיל התחייבות כספית בסך של 5,000 ש"ח. המדינה ערערה על קולת העונש והמערער על חומרת העונש. בהתחשב באי הסרת המחדלים, בפגיעה בקופת המדינה, בהישנות ביצוע העבירות, ובמצבו הכלכלי והרפואי-נפשי של המערער, בית המשפט המחוזי דחה את שני הערעורים.

רע"פ 1572/06 **זיאד עאסלה נ' מדינת ישראל** (4.4.06) - הנאשם עמד לדין בגין 8 עבירות של אי הגשת דוחות מע"מ במועד. בית משפט השלום הטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל והפעיל במצטבר עונש מאסר על תנאי שהיה חב הפעלה, סה"כ 12 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל בחלקו את ערעור הנאשם, וקבע כי 4 חודשי מאסר מתוך עונש המאסר על תנאי שהופעל ירוצה בחופף, כך שסה"כ ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם נדחתה על ידי בית המשפט העליון.

ת"פ (שלום-רמלה) 1556/08 **מדינת ישראל נ' משה הוד האלומיניום בע"מ ואח'** (30.6.10) - הנאשם הורשע בחמש עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד. סכום המס בגין דו"חות אלו עמד על 373,299 ₪. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס בסך 20,000 ₪.

להלן תמצית הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה מטעם מע"מ -

רע"פ 5953/08 **עתאמלה נ' מדינת ישראל** (22.10.08) - הנאשם הורשע ב-8 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד ואחריות מנהלים, ונדון ל-7 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס של 30,000 ₪. ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות הערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

רע"פ 11640/05 **סופר סטאר מרקט רשת מזון בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל** (14.5.06) - הנאשם הורשע ב-9 עבירות של אי הגשת דו"חות מע"מ במועד. הנאשם הגיש 9 דו"חות מע"מ בהם דווח סכום אפסי לתשלום במקום סכום מס כולל המגיע לסך של 168,194 ₪. בנוסף, הנאשם לא עמד בהסדר תשלומי המס עבור חודשים פברואר ומרץ 2003, בסך 83,149 ₪, בעת מתן גזר הדין החוב המשווער של הנאשם הגיע לסך של 270,000 ש"ח. בית משפט השלום גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, 9 חודשי מאסר על תנאי, וקנס בסך 100,000 ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם באופן חלקי והעמיד את עונש המאסר בפועל על 7 חודשים. הנאשם ערער לבית המשפט העליון והערעור נדחה.

רע"פ 3757/04 **עומר זידאן נ' מדינת ישראל** (31.5.04) - הנאשם עמד לדין על אי הגשת 10 דוחות מע"מ במועד. עד לגזר הדין הוגשו 3 מהדו"חות, וסכום המס שלא שולם לרשויות עלה על 360,000 ש"ח. בית משפט השלום גזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, וקנס בסכום של 25,000 ₪. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם עקב מצב בריאותי ועברו הנקי, והעמיד את תקופת מאסרו על 5 חודשים. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם.

להלן תמצית הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה מטעם מס הכנסה -

רע"פ 3137/04 **שלום חגי' נ' מדינת ישראל** (2004) - הנאשם הורשע ב-4 עבירות של אי הגשת דו"חות וכן ב-2 עבירות של אחריות מנהלים. בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך של 1,000 ש"ח. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם, העמיד את עונש המאסר בפועל על 7 חודשים, וזאת תוך התחשבות בכך שבמהלך הזמן שחלף הנאשם הגיש את הדו"חות וכן לאור מצבו הבריאותי והכרזתו כפושט רגל. בקשת רשות ערעור שהוגשה על ידי הנאשם נדחתה.

רע"פ 11894/05 **עבד עודי נ' מדינת ישראל** (2006) - הנאשם הורשע בגין 3 עבירות של אי הגשת דו"חות ו-2 עבירות של אי קיום דרישה. בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל ו-9 חודשי מאסר על תנאי. הערעור לבית המשפט המחוזי הוגש לאחר שהנאשם הגיש את הדו"חות בעניינו והגיע להסכם עם פקיד השומה. בית המשפט המחוזי הפחית את עונש המאסר בפועל ל-7 חודשים בלבד. בית המשפט העליון דחה את בקשת הרשות לערעור שהוגשה על ידי הנאשם וקבע כי נסיבותיו האישיות נלקחו בחשבון עת לא הוטל עליו קנס כספי ולכן לא מצא לנכון להוסיף ולהקל בעונשו.

רע"פ 6095/06 **צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל** (2006) - בית משפט השלום הרשיע את הנאשם ב-4 עבירות של אי הגשת דו"חות חברה מועד, וכן בעבירה של אי קיום דרישה.

בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ש"ח. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם להקלה בעונשו, ונדחתה גם בקשת הערעור שהנאשם 2 הגיש לבית המשפט העליון.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 5568-07-08 **יגאל ארזים נ' מדינת ישראל** (25.2.09) - הנאשם הורשע בחמש עבירות של אי הגשת דו"חות חברה במועד, ונגזרו עליו ל-8 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ₪. ערעור הנאשם בעניין העונש לבית המשפט המחוזי, נדחה.

ב"כ הנאשם הגיש טבלה הכוללת איזכור של עשרות פסקי דין בעבירות מע"מ ובעבירות מס הכנסה, ולכן לא אוכל לפרט את כל הפסיקה, אלא אתיחס לחלק מהפסיקה בלבד -

עפ"ג 28376-10-13 (מחוזיים) **בינימין יחזקאל נ' מדינת ישראל** (18.12.13) - הנאשם הורשע ב-14 עבירות של אי דיווח תקופתי לפי חוק המע"מ, 4 עבירות של אי הגשת דו"חות מס הכנסה במועד ואי העברת מס שנוכה. סכום המע"מ שנדרש לתשלום היה בסך 446,774 ₪, והסכום הכולל של מס ההכנסה שנוכה ולא שולם עמד על 40,094 ₪.

בית משפט השלום גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, הופעלו 6 חודשי מאסר על תנאי במצטבר, סה"כ 14 חודשי מאסר בפועל, הוטל מאסר על תנאי, קנס בסך 20,000 ₪, מומשה התחייבות בסך 10,000 ₪ והוטלה התחייבות בסך 15,000 ₪.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם את עבירות המע"מ בנסיבות המקרה נע בין 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שרות ל-8 חודשי מאסר בפועל, ולאור העובדה שהנאשם פושט רגל, אין להטיל עליו קנס בכלל או להטיל קנס נמוך בלבד. מתחם העונש ההולם את עבירות מס ההכנסה בנסיבותיהן נע בין חודשיים ועד 7 חודשי מאסר.

בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו - הטיל עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, הפעיל את המאסר על תנאי חודשיים בחופף ו-4 חודשים במצטבר, סה"כ 10 חודשי מאסר בפועל. יצוין כי הערעור לא הוגש על גובה הקנס וההתחייבות הכספית.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 42790-01-14 **מדינת ישראל נ' אליהו מאיר דהן** (25.2.14) - המשיב הורשע ב-5 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד. המשיב הגיש דו"ח אישי והסיר את המחדל במישור זה בלבד. יתר הדו"חות הוגשו כבלתי מבוקרים, ולכן נקבע כי אין בהגשתם כדי להוות הסרת המחדלים. בית משפט השלום גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס בסך של 6,500 ש"ח. המדינה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו, קבע כי העונש שהושת על הנאשם הקל עימו מאד, אך מצא לנכון להחמיר עם הנאשם לעניין גובה הקנס בלבד והעמידו על סך של 12,000 ש"ח.

עפ"ג (מחוזי-לוד) 54684-05-13 **יצחק בוזגלו נ' מדינת ישראל** (15.10.13) - הנאשם הורשע ב-9 עבירות של אי הגשת דוחות מע"מ במועד וב-4 עבירות של אי הגשת דוחות מס הכנסה במועד. בית משפט השלום גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 6 חודשים על תנאי, וקנס בסך 30,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע כי הנאשם ירצה את מאסרו בדרך של עבודות שירות.

לאור הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, ולאור נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה, אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמים את העבירות דנן בנסיבותיהן, הינם כדלקמן:

לנאשמות 1, 3 ו-4 שאינן פעילות, מתחם העונש לגבי כל העבירות הינו קנס סמלי.

לנאשם 2 -

מתחם העונש ההולם, לגבי כל עבירה של אי הגשת דו"ח במועד לשלטונות מע"מ, בנסיבות בהן הוסרו המחדלים, נע בין מאסר על תנאי לבין חודש מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, וקנס שנע בין 1,000 ₪ ל-5,000 ₪, והתחייבות כספית.

מתחם העונש ההולם, לגבי כל עבירה של אי הגשת דו"ח במועד לשלטונות מע"מ, בנסיבות בהן לא הוסרו המחדלים בגין כל עבירה, נע בין חודש ל-3 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס שנע בין 1,000 ₪ ל-10,000 ₪, והתחייבות כספית.

מתחם העונש ההולם לגבי כל עבירה של אי הגשת דו"ח שנתי במועד לשלטונות מס הכנסה נע בין חודש ל-3 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי, וקנס שנע בין 3,000 ₪ ל-6,000 ₪, והתחייבות כספית.

מתחם העונש ההולם לגבי כל עבירה של אי הגשת דו"ח אישי במועד לשלטונות מס הכנסה, לגביה הוסרו המחדלים, הוא מאסר על תנאי לתקופה שבין חודש לארבעה חודשים, קנס שנע בין 1,000 ₪ ל-2,000 ₪, והתחייבות כספית.

בגזירת עונשו של הנאשם 2 יש להביא בחשבון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין, ובעניינו -

הפגיעה של העונש בנאשם 2 ובמשפחתו, לרבות בשל גילו - הנאשם 2, בן 51, נשוי ואב לשלושה ילדים בגירים. הנאשם 2 ואשתו עובדים כשכירים, הנאשם 2 שירת בצה"ל בשירות סדיר ובמילואים.

ההסתבכות הכלכלית של הנאשם 2 בעסקיו שימשה את הרקע למעשי העבירות. בשל חובות כספיים של הנאשמת 1 לבנק, נמכר ביתו של הנאשם 2 במסגרת הליכי הוצל"פ.

לאור החובות הגבוהים של הנאשם 2 ואשתו, והליכי פשיטת הרגל בהם הם מצויים, הטלת קנס כספי כבד תפגע בו ובמשפחתו, וכן שליחתו למאסר תפגע ביכולתו לפרנס את משפחתו.

הנאשם 2 הודה בעבירות המיוחסות לו, צירף את תיקיו, וחסך זמן שיפוטי יקר.

הנאשם 2 עשה מאמצים רבים על מנת להסיר את המחדלים, שולם עיקר החוב לשלטונות מע"מ בסכום של כ-295,000 ₪, ואולם, לא כל מחדלים הוסרו, והמחדלים שכן הוסרו, הוסרו באיחור רב. כמו כן, הנאשם 2 הגיש חלק מהדו"חות השנתיים למס הכנסה כבלתי מבוקרים.

הנאשם 2 נעדר עבר פלילי רלוונטי לעבירות בהן הורשע בתיק זה.

במקרים של עבירות מס, אף כי בית המשפט לוקח בחשבון את הנסיבות האישיות ואת נסיבות ביצוע העבירות, נפסק כי האינטרס הציבורי בענישה גובר על משקל הנסיבות האישיות -

"ואכן, בשנים האחרונות קיימת מגמה שלא להקל ראש בעבירות המס, נוכח שכיחותן, היקפן ופגיעתן הרעה בחיי הכלכלה התקינים ובאזרחים שומרי החוק. בית-המשפט מחויב אף הוא לסייע לעקירה מן השורש של עבירות אלו, שהפכו לרעה חולה במחוזותינו, באמצעות החמרת הענישה בגין ביצוע עבירות אלו. בהקשר זה אף נפסק לא אחת, כי בעבירות כלכליות, גובר משקלו של השיקול ההרתעתי על משקלן של נסיבותיו האישיות של האדם שדינו נגזר".

רע"פ 6095/06 צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל (5.11.06).

לא מצאתי כי קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה ממתחמי הענישה, לקולא או לחומרה.

באיזון בין כלל השיקולים והנסיבות שפורטו, אני סבורה כי יש מקום להטיל על הנאשם 2 עונש מאסר שיכול שירוצה בדרך של עבודות שירות לתקופה המרבית. כמו כן, יש להטיל על הנאשם 2 מאסר על תנאי וקנס שיהלמו את חומרת העבירות בהן הורשע, ויהוו הרתעה הולמת הן עבור הנאשם 2 והן עבור ציבור הנישומים בכללותו.

לגבי גובה הקנס, לפי מדיניות הפסיקה יש להטיל קנס מכביד ומשמעותי, אולם, ובהתאם לסעיף 40 ח' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בקביעת גובה הקנס יש להתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם 2 והעובדה שהינו מצוי בהליכי פשיטת רגל כאמור לעיל.

סוף דבר

7. אשר על כן, ולאור כלל השיקולים שפורטו, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים שלהלן:

על כל אחת מהנאשמות 1,3 ו-4 - קנס בסך 1,000 ₪, אשר ישולם עד ליום 1.5.15.

על הנאשם 2 -

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, בבית אבות "משען", ברח' ביאליק 33 חולון, החל מיום 8.6.15, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות. בערבי חג וחול המועד הנאשם 2 יועסק במקום העבודה וגם אם לא עבד באותו יום, בין אם מסיבותיו ובין אם בגלל שהמקום סגור, יחויב ביום עבודה מלא.

הובהר לנאשם 2, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע, וכל הפרה בעבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש.

על הנאשם 2 להתייצב בתאריך 8.6.15 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות השירות בעיר רמלה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם 2 לא יעבור בתקופה זו כל עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך של 10,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.5.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס במועדו או במלואו, יעמוד מלוא הקנס או יתרתו לפירעון מיד.

ד. הנאשם 2 יחתום על התחייבות בסך של 10,000 ₪ שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה מהעבירות בהן הורשע. לא תחתם ההתחייבות בתוך 7 ימים, יאסר למשך 10 ימים.

הנאשם 2 יפנה למזכירות בית המשפט לקבלת שוברים לתשלום הקנס ולצורך חתימה על ההתחייבות הכספית.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס.

ניתן והודע היום ו' ניסן תשע"ה, 26/03/2015 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה, שופטת

הוקלד על ידי איילין אלון